

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. S.**, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, 601 44 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2009, č. j. 29 Ca 138/2007 - 21,

t a k t o :

- I. Soudní výkon rozhodnutí k vymožení nedoplatku cla, jehož promlčení se řídí ustanovením § 282 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002, cestou soudního výkonu rozhodnutí, nezpůsobuje stavění promlčecí lhůty podle § 112 o. z. po dobu trvání řízení o výkon rozhodnutí.
- II. Ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002 je nutno vykládat tak, že úkonem přerušujícím běh lhůty, v níž se promlčí právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla, není úkon soudu či soudního exekutora v řízení o výkon rozhodnutí nebo v řízení exekučním.
- III. Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí pátému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Jádru sporu a dosavadní postup ve věci

I. 1. Jádru sporu

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá výše uvedený rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 27. 4. 2007, č. j. 2523-2/07-010100-21. Jádrem sporu je, zda ve věci žalobcova celního dluhu, jehož zaplacení mu bylo uloženo vykonatelnými rozhodnutími, uplynula, anebo neuplynula šestiletá promlčecí lhůta, podle 282 odst. 1 a 2 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dále jen „celní zákon“), resp. podle § 70 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „d. ř.“), ve zněních účinných do 31. 12. 2007.

[2] Sporná právní otázka tkví v úvaze, jaký účinek na běh promlčecí lhůty má podání návrhu na vymožení celního dluhu výkonem rozhodnutí podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), nebo exekucí podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „e. ř.“), a úkony činěné soudem provádějícím výkon rozhodnutí či soudním exekutorem nebo exekučním soudem v rámci takového výkonu rozhodnutí či exekuce, zejména zda se podáním návrhu uplatní stavění promlčecí lhůty podle § 112 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“).

I. 2. Dosavadní průběh správního a soudního řízení

[3] Dne 25. 10. 1995 vydal Celní úřad Břeclav-dálnice (dále jen „CÚ“) jedenáct platebních výměrů, kterými uložil žalobci uhradit celní dluh ve výši 4 084 336 Kč. Dne 13. 11. 1995 vydal CÚ výzvy k plnění v náhradní lhůtě, které žalobce obdržel dne 12. 12. 1995. Dne 4. 12. 2000 podal CÚ Okresnímu soudu v Přerově (dále jen „okresní soud“) návrh na výkon uvedených platebních výměrů. O návrhu rozhodl okresní soud usnesením ze dne 20. 6. 2001, č. j. 19 E 1240/2000 - 18, kterým nařídil výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí.

[4] Dne 8. 1. 2007 učinil žalobce u CÚ podání, ve kterém vznesl námitku promlčení předmětného celního dluhu. CÚ rozhodnutím ze dne 24. 1. 2007, č. j. 192-01/07-0211-021, námitce nevyhověl. V odůvodnění konstatoval, že za úkon, kterým došlo k přerušení lhůty, je nutno považovat usnesení ze dne 20. 6. 2001, č. j. 19 E 1240/2000 - 18, kterým okresní soud nařídil výkon rozhodnutí. Dne 28. 2. 2007 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které bylo rozhodnutím stěžovatele ze dne 27. 4. 2007, č. j. 2523-02/07-010100-21, zamítnuto; stěžovatel se ztotožnil se závěry prvoinstančního orgánu, včetně poukazu na účinky usnesení okresního soudu.

[5] Žalobce toto rozhodnutí stěžovatele napadl žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Krajský soud rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 Afs 115/2006 - 50, publ. pod č. 1328/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Účinky přerušení promlčecí lhůty podle § 282 odst. 2 zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celní zákon, může mít pouze úkon celního orgánu adresovaný a doručený dlužníkovi, a to přesto, že v citovaném ustanovení není výslovně uvedeno, že o těchto úkonech musí být dlužník zpraven. Za takový úkon je nutno považovat i provedení soupisu movitých věcí dlužníka soudem podle § 326 o. s. ř. v případě, kdy celní orgán podal k tomuto soudu návrh na provedení výkonu rozhodnutí; úkon exekučního soudu je v tomto případě přičitatelný celnímu orgánu.“ Krajský soud s odkazem na uvedený rozsudek konstatoval, že pokud v daném případě mělo dojít k přerušení promlčecí lhůty, bylo třeba zjistit, zda návrh na výkon rozhodnutí podaný okresnímu soudu, resp. případně usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí vydané tímto soudem byly jako úkony adresovány a také doručeny žalobci, a pokud ano, kdy k doručení došlo.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Podle stěžovatele bylo ze správního spisu seznatelné, že k promlčení celního dluhu v daném případě nedošlo. Má za to, že na věc nedopadá ustanovení o promlčení v § 282 celního zákona, neboť jelikož

vymožení dluhu lze provést i cestou soudního výkonu rozhodnutí resp. soudní exekuce, je na místě, bylo-li tak postupováno, uplatnění těch zákonných ustanovení, která souvisejí s výkonem rozhodnutí prováděným soudem či se soudní exekucí, konkrétně ustanovení § 112 o. z., podle něhož, uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu a v zahájeném řízení se řádně pokračuje (což se podle stěžovatele v daném případě prokazatelně stalo), promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží.

I. 3. Právní názor pátého senátu

[7] Pátý senát při předběžném posouzení věci zaujal právní názor odchylný od toho, který byl vysloven ve shora zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 Afs 115/2006 - 50. Opírá přitom svůj právní názor o existující exekuční judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně o jeho usnesení ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 20 Cdo 3511/2006, www.nsoud.cz, v němž se ve skutkově i právně obdobné věci jako věc stěžovatele uvádí: „Rozhodnutí vydané v celním řízení, které se stalo vykonatelným, je exekučním titulem pro exekuci, kterou provádí vydáním exekučních příkazů příslušný celní úřad (srov. § 306 a násl. zákona č. 13/1993 Sb.). C. ú. může také požádat o provedení exekuce soud (§ 306 odst. 3, věta druhá, zákona č. 13/1993 Sb.).“

Ustanovení § 282 odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb. přerušení promlčecí lhůty spojuje věcně s „úkonem směřujícím k vybrání nebo vymožení nedoplatku,“ tj. s úkonem celního úřadu, jakým je např. písemná upomínka o zaplacení, výzva k zaplacení v náhradní lhůtě nebo vydání exekučního příkazu; z hlediska časového pak stanoví, že nová promlčecí lhůta začne běžet po uplynutí kalendářního roku, ve kterém „byl dlužník o tomto úkonu zpraven.“ Provedenými úkony podle zmíněného ustanovení jsou úkony celního úřadu, jejichž cílem je vybrat nebo vydobýt nedoplatek způsobu předvídanými zákonem č. 13/1993 Sb. Je-li jedním z těchto způsobů „provedení exekuce vydáním exekučního příkazu,“ nová promlčecí lhůta začne – při splnění shora uvedených podmínek – běžet bez ohledu na to, zda probíhá exekuce podle § 306 zákona č. 13/1993 Sb. Jinak řečeno, po dobu provádění exekuce se promlčecí lhůta stanovená v § 282 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb. nestaví.

Zcela odlišná situace nastává, jestliže celní úřad využije dobrodiní zákona a „o provedení exekuce“ požádá soud. Podání návrhu na nařízení soudního výkonu rozhodnutí je sice rovněž úkonem směřujícím k vymožení nedoplatku, ovšem co do přerušení (stavení) promlčecí lhůty s ním nejsou spojeny důsledky plynoucí z ustanovení § 282 odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb. Je tomu tak proto, že celní úřad jako účastník řízení (§ 19, část věty za středníkem, o. s. ř.) uplatňuje právo, které bylo pravomocně přiznáno (správním rozhodnutím); v takovém případě není důvodu, aby se neuplatnilo ustanovení § 112 obč. zák. Jestliže návrh na nařízení výkonu rozhodnutí pro vydobytí vymahatelné (judikátní) pohledávky (celního dluhu) podal oprávněný před uplynutím promlčecí lhůty stanovené v § 282 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., promlčení se dnem zahájení vykonávacího řízení staví. Znamená to, že po dobu řízení o výkon rozhodnutí promlčecí doba – pokračuje-li oprávněný řádně v zahájeném řízení – neběží.“

[8] Pátý senát doplnil, že i nynější (od 1. 1. 2008 účinné) znění § 70 odst. 3 d. ř. obsahuje obdobné pravidlo jako § 112 o. z., a tedy stanoví, že po dobu výkonu rozhodnutí soudem nebo soudním exekutorem anebo do uspokojení z výtěžku veřejné dražby lhůta

podle odstavců 1 a 2 neběží, a to až do právní moci rozhodnutí o ukončení těchto řízení nebo jeho ukončení. Pátý senát dodal, že podle § 320 celního zákona se na řízení o vyměření a vymáhání cla použije rovněž zákon o správě daní.

[9] Podle pátého senátu není pochyb o tom, že o každém úkonu, má-li mít relevantní účinky, musí být daňový subjekt (zde dlužník) vždy prokazatelně zpraven. Žalobci byly řádně doručeny výzvy k úhradě nedoplatku v náhradní lhůtě dne 12. 12. 1995, tyto výzvy lze nepochybně považovat za úkon způsobilý přerušit běh promlčecí lhůty; její konec připadl tudíž na 31. 12. 2001. Skutečnost, zda a kdy byl žalobce vyrozuměn o podání návrhu na výkon rozhodnutí (ze dne 4. 12. 2000), resp. o nařízení výkonu rozhodnutí (dne 20. 6. 2001), je proto podle pátého senátu zcela bez významu. Podle pátého senátu nelze akceptovat názor vyslovený prvním senátem, že úkon exekučního soudu je přičitatelný celnímu orgánu. Každý úkon soudu (byl-li by o něm dlužník zpraven) by tak totiž byl podle pátého senátu způsobilý znovu obnovit běh promlčecí lhůty (zde tedy např. usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí z 20. 6. 2001 by prodloužilo promlčecí lhůtu do 31. 12. 2007). Pátý senát má však ve shodě s názorem vyjádřeným Nejvyšším soudem za to, že po dobu řízení o výkon rozhodnutí (exekučního řízení prováděného soudním exekutorem) promlčecí lhůta podle § 70 d. ř. neběží, takže ani úkony soudu v rámci tohoto řízení činěné, ať již o nich byl žalobce zpraven jakkoli, resp. kdykoli, nemají vliv na prodloužení běhu promlčecí doby. Správce daně (celní orgán) má proto po skončení řízení o soudní výkon rozhodnutí k dispozici tu část promlčecí lhůty, která v době zahájení řízení o soudní výkon rozhodnutí zbývala do jejího konce.

[10] Vzhledem k tomu, že od názoru vysloveného ve shora zmíněném rozhodnutí prvního senátu se pátý senát sám nemohl odchýlit, předložil věc usnesením ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009 - 41, www.nssoud.cz, podle § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu.

II. Pravomoc rozšířeného senátu

[11] Při posuzování věci rozšířený senát zjistil, že dřívější judikatura, konkrétně výše citovaný rozsudek prvního senátu, je vskutku v rozporu s názorem, který chce zaujmout pátý senát a který byl také vyjádřen v judikatuře Nejvyššího soudu.

[12] První senát zastává názor, že podá-li celní orgán návrh na vymožení nedoplatku na celním dluhu (dále též, neplyne-li z kontextu něco jiného, jen „nedoplatek“) soudem v řízení o výkon rozhodnutí či soudním exekutorem v exekučním řízení, promlčení dluhu a běh promlčecí lhůty se i za těchto okolností řídí toliko příslušnými ustanoveními daňových resp. celních předpisů, přičemž aplikaci ustanovení § 112 o. z. vůbec nezvažoval.

[13] Pátý senát naproti tomu ve shodě s právním názorem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 20 Cdo 3511/2006, má za to, že skutečnost, že celní orgán či správce daně využije zákonem dané možnosti a podáním návrhu zahájí řízení o soudní výkon rozhodnutí podle o. s. ř. či exekuční řízení podle e. ř., vede k tomu, že na nedoplatek se v důsledku použití ustanovení o civilněprocesních způsobech nuceného vymáhání pohledávek použije ustanovení § 112 o. z. o stavění promlčecí doby. Z toho pak usuzuje, že po dobu trvání řízení o výkon rozhodnutí či exekučního řízení není prostor

pro aplikaci ustanovení d. ř. či celního zákona o přerušení a novém započetí běhu promlčecí lhůty v důsledku úkonu celního orgánu či správce daně směřujícího k vybrání nebo vymožení (v případě aplikace d. ř. též k zajištění) nedoplatku.

[14] Uvedené právní názory jsou zjevně v rozporu, neboť se liší v náhledu na to, jaká ustanovení se uplatní při posuzování, zda byl nedoplatek promlčen, v případě, že celní orgán či správce daně využije svého práva a zahájí řízení o vymožení nedoplatku soudním výkonem rozhodnutí nebo exekucí prováděnou soudním exekutorem. Chce-li pátý senát zaujmout jím předestíraný právní názor, pak se nepochybně hodlá odchytil od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, což lze učinit toliko předložením věci rozšířenému senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Pravomoc rozšířeného senátu k posouzení předložené věci je tedy dána.

III. Posouzení věci rozšířeným senátem

II. 1. Právo rozhodné pro projednávanou věc

[15] Ve věci žalobce jsou exekučními tituly platební výměry vydané dne 25. 10. 1995, č. j., 29-2064/CD/95 až 29-2076/CD/95, ukládající zaplacení cla z titulu celních dluhů vzniklých v důsledku odnětí zboží (pohonných hmot) propuštěného do režimu tranzitu na základě celních prohlášení, jež byla podána v měsících říjen až prosinec 1994, celnímu dohledu. Z odůvodnění platebních výměrů neplyne, kdy konkrétně došlo k odnětí zboží celnímu dohledu, a tedy ke vzniku celního dluhu (podle § 240 odst. 2 celního zákona *[celní dluh vzniká v okamžiku, kdy je zboží odňato celnímu dohledu]*). Je z nich toliko patrné, že musel vzniknout někdy mezi okamžikem podání příslušného celního prohlášení a vydáním platebních výměrů, tj. někdy v období od října až prosince 1994 do října 1995. Na otázku promlčení práva vybrat a vymoci nedoplatek cla, stejně jako na otázku prekluze práva vyměřit celní dluh je zásadně (neplyne-li z pozdější právní úpravy jiné pravidlo) nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu, neboť se jedná o otázku práva hmotného. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 105, www.nssoud.cz, uvedl, že „[o]hledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány **vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu**, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že na stěžovatelskou situaci je nutno, co se týče prekluze práva clo vyměřit, aplikovat celní zákon v podobě platné a účinné v prosinci 1997 a lednu 1998. Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného (k tomu srov. obdobně rozsudek ESD ze dne 23. 2. 2006, *Molenbergnatie NV*, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, čj. 9 Afs 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS). **Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu.**“

[16] Podle § 320 celního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997, platilo, že *[n]estanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány a) ve věcech celních přestupků obecné předpisy o přestupcích, b) v ostatních věcech obecné předpisy o správním řízení*. Promlčení práva vybrat a vymáhat nedoplatek cla se ve věci žalobce proto řídí výlučně

ustanovením § 282 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002. Ustanovení § 70 d. ř. na projednávanou věc vůbec nedopadá, a proto není dále důvodu se jeho výkladem meritorně zabývat. Pro dobu od 1. 7. 1997 pak sice d. ř. pro celní řízení v různých podobách subsidiárně platil [do 30. 6. 2002 s výslovnou výlukou použitelnosti mj. i § 70 d. ř., viz § 320 písm. b) celního zákona ve znění účinném od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002], ovšem po celou dobu až do nynější doby byl součástí celního zákona jeho § 282 jako úprava zvláštní ve vztahu k 70 d. ř. (změna zřejmě nastane od 1. 1. 2011 v důsledku derogace tohoto ustanovení provedené čl. XXV bodem 6. zákona č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu).

III. 2. Použitelnost ustanovení § 112 o. z. o stavění promlčecí doby

[17] Ustanovení § 282 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002 mělo následující dikci:

„§ 282

Promlčení práva vymáhat nedoplatek cla

(1) Právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal splatným.

(2) Je-li proveden úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl dlužník o tomto úkonu zpraven; nedoplatky cla lze však vymáhat nejpozději do 20 let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným.

(3) K promlčení se přihlédne pouze tehdy, je-li to dlužníkem namítáno a jen v rozsahu uplatňované námitky.

(4) Je-li nedoplatek cla zajištěn na movitých věcech, nemůže se zástavní právo promlčet, má-li věřitel zástavu v držení.

(5) Je-li nedoplatek cla zajištěn zástavním právem na nemovitostech zápisem v příslušné evidenci, nelze do 30 let po tomto zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku.

(6) Úkonem k vymáhání nedoplatku cla je také písemná upomínka o zaplacení cla doručená dlužníkovi.“

[18] Ustanovení § 282 celního zákona o délce, počátku běhu, podmínkách přerušení a nového započetí běhu lhůty, v níž lze vybrat a vymáhat nedoplatek cla, a o tom, že jde o lhůtu promlčecí, nikoli prekluzivní, je ustanovením hmotněprávní povahy charakterizujícím časový rámec zvláštní veřejnoprávní povinnosti (povinnosti zaplatit clo, zde konkrétně povinnost strpět vybrání a vymáhání nedoplatku cla). Jak je z dikce ustanovení § 282 celního zákona patrné, jeho rozhodné znění neobsahovalo žádné ustanovení o stavění promlčecí lhůty pro vybrání a vymáhání nedoplatku cla. Konstrukce prodlužování promlčecí lhůty byla založena výlučně na přerušení a novém započetí běhu promlčecí lhůty. Pokud by mělo dojít k tomu, že by se za určitých okolností promlčecí lhůta stavěla, muselo by to pro příslušný celní dluh vyplývat z jiného ustanovení nežli z § 282 celního zákona.

[19] Obdobná ustanovení o časovém rámci vykonatelnosti soukromoprávních i veřejnoprávních povinností, jaké obsahuje § 282 celního zákona pro právo vybrat a

vymoci celní dluh, znají i další soukromoprávní i veřejnoprávní předpisy pro práva, jež jsou jimi upravena. V oboru soukromého práva jde především o § 112 o. z., o § 402 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. z.“), a o § 329 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „z. p.“). V oboru veřejného práva se jedná zejména o § 70 odst. 2 a 3 d. ř. (novelou provedenou bodem 8. čl. XXVII zákona č. 296/2007 Sb. bylo teprve s účinností od 1. 1. 2008 do d. ř. doplněno ustanovení § 70 odst. 3 věty druhé, jež je obdobné § 112 věty druhé o. z. a stanoví, že *[p]o dobu výkonu rozhodnutí soudem nebo soudním exekutorem anebo do uspokojení z výtěžku veřejné dražby lhůta podle odstavců 1 a 2 neběží, a to až do právní moci rozhodnutí o ukončení těchto řízení nebo jeho ukončení; lhůta rovněž neběží po dobu přihlášení nedoplatku v insolvenčním řízení*) a již shora uvedený § 282 celního zákona. Dále lze ve veřejném právu ustanovení o promlčení práva vymáhat veřejnoprávní pohledávku najít zejména v případech promlčení práva vymáhat pojistné na sociální zabezpečení (§ 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“) a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění (§ 16 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění; dále jen „zákon č. 592/1992 Sb.“). Uvedené zákony o veřejnoprávním pojistném na rozdíl od d. ř. a celního zákona neužívají mechanismu přerušování běhu promlčecí lhůty (tato je u obou typů pojistného pětiletá a běží od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno); teprve v nedávné době byla do obou zákonů doplněna ustanovení o tom, že *[p]romlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu* (§ 18 odst. 2 věta druhá zákona č. 589/1992 Sb., § 16 odst. 2 věta druhá zákona č. 592/1992 Sb.) – zákon č. 589/1992 Sb. byl takto s účinností od 1. 1. 2009 novelizován čl. XXI bodem 59. zákona č. 189/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o nemocenském pojištění, zákon č. 592/1992 Sb. pak již o rok dříve (s účinností od 1. 1. 2008) čl. LXVI bodem 13. zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů.

[20] Ustanovení o promlčení práv obsahují § 100 až 114 o. z. Podle § 112 o. z., *[u]platní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.*

[21] Působnost o. z. se ovšem zásadně vztahuje toliko na práva a povinnosti soukromoprávní povahy, nikoli povahy veřejnoprávní. To vyplývá z ustanovení o. z. charakterizujících občanskoprávní vztahy. Podle jeho § 1 odst. 1 *[ú]prava občanskoprávních vztahů přispívá k naplňování občanských práv a svobod, zejména ochrany osobnosti a nedotknutelnosti vlastnictví.* Podle § 1 odst. 2 o. z. *[o]bčanský zákoník upravuje majetkové vztahy fyzických a právnických osob, majetkové vztahy mezi těmito osobami a státem, jakož i vztahy vyplývající z práva na ochranu osob, pokud tyto občanskoprávní vztahy neupravují jiné zákony.* Podle § 2 odst. 1 o. z. *[o]bčanskoprávní vztahy vznikají z právních úkonů nebo z jiných skutečností, s nimiž zákon vznik těchto vztahů spojuje, přičemž podle odst. 2 [v] občanskoprávních vztazích mají účastníci rovné postavení.* Z uvedených ustanovení je zjevné, že o. z. se vztahuje zásadně na soukromoprávní vztahy, tedy na zcela jiné právní vztahy než na celní dluh mající povahu veřejnoprávního (finančněprávního) vztahu mezi státem a jednotlivcem.

[22] Podobně i obchodní zákoník či zákoník práce se podle svých příslušných ustanovení (viz zejm. § 1, § 261 a § 262 obch. z., § 1 z. p.) vztahují toliko na určité typy právních vztahů, stejně jako d. ř. (viz zejm. jeho § 1) a celní zákon.

[23] Obsahuje-li každá příslušná hmotněprávní zákonná úprava, jakou je nepochybně o. z., obch. z. či z. p., či v případě předpisů typu d. ř., celního zákona, zákona č. 589/1992 Sb. či zákona č. 592/1992 Sb., jež obsahují jak ustanovení procedurální, tak řadu ustanovení hmotněprávních, relativně autonomní a ucelenou úpravu promlčení práv, na něž se příslušná úprava vztahuje, znamená to, že nepoužít v určité specifické situaci této příslušné úpravy a namísto ní použít jiné (*in concreto* v projednávaném případě namísto úpravy v § 282 celního zákona použít úpravy v § 112 o. z.) by bylo možné pouze tehdy, byl-li by pro to nějaký rozumný důvod. Takovým rozumným důvodem by jistě mohla být kusost a nedostatečnost příslušné úpravy, jež by vyžadovala užít subsidiárně (k podmínkám subsidiárního užití norem soukromého práva v právu veřejném viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 As 88/2006 - 56, publikovaný pod č. 1392/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, publikovaný pod č. 1034/2007 Sb. NSS; oba též na www.nssoud.cz) či analogicky úpravy jiné, anebo okolnost, že by něco takového nařizovala např. konkrétní procesní úprava vymáhání určitého práva. Nic takového však v předmětném případě není dáno.

[24] Úprava v § 282 celního zákona není kusá a nedostatečná. Obsahuje pravidla, z nichž vcelku jasně plyne, jakým způsobem se základní šestiletá promlčecí lhůta stanovená v jeho odst. 1 prodlužuje a na základě jakých rozhodných skutečností se tak děje. Zákodárce zde zvolil mechanismus přerušení a nového běhu lhůty na základě toho, že je příslušným subjektem učiněn úkon předepsané povahy; naopak neužil mechanismu stavění lhůty, přičemž toto bylo celnímu zákonu až do novely § 70 odst. 3 d. ř. provedené bodem 8. čl. XXVII zákona č. 296/2007 Sb. společně i s úpravou v d. ř. Proto i s přihlédnutím k legislativnímu vývoji v d. ř. (doplnění institutu stavění lhůty v důsledku provádění soudního výkonu rozhodnutí, exekuce prováděné soudním exekutorem, veřejné dražby či insolvenčního řízení) a podobnému legislativnímu vývoji i v dalších předpisech obsahujících ustanovení o promlčení práva vymáhat veřejnoprávní pohledávky (zákony č. 589/1992 Sb. a č. 592/1992 Sb.) lze mít za to, že úprava v § 282 celního zákona ani úprava v § 70 d. ř. v jeho znění účinném do 31. 12. 2007 institut stavění lhůty v důsledku provádění výkonu rozhodnutí či exekuce soudním exekutorem neznala a nepočítala s tím, že by k němu mělo docházet v případě, že správce daně či celní orgán zvolil tento způsob vymožení nedoplatku.

[25] V absenci ustanovení o stavění promlčecí lhůty proto nelze spatřovat ani nezamýšlenou mezeru v zákoně, kterou by bylo třeba překlenout aplikací § 112 o. z. *per analogiam*. I kdyby tomu tak však bylo, použití analogie by v tomto konkrétním typu veřejnoprávního vztahu nebylo přípustné. Analogická aplikace § 112 o. z. by totiž zhoršila postavení jednotlivce oproti stavu, kdy by užita nebyla, neboť by došlo ke stavění (tedy faktickému prodloužení tím, že lhůta nepoběží) lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat nedoplatek cla. Tato lhůta je v daném případě institutem sloužícím výlučně k ochraně jednotlivce před případným veřejnoprávním vrchnostenským znevýhodňujícím zásahem státu (zásahem směřujícím k vybrání či vymožení veřejnoprávní platby), jelikož stanovuje nepřekročitelné časové hranice pro takovýto zásah.

[26] Důvod pro použití § 112 o. z. na nedoplatky cla nevyplývá ani z příslušných ustanovení o. s. ř. či e. ř. upravujících nucené vymáhání peněžitých pohledávek. Přípustnost vymáhání daňových nedoplatků či nedoplatků cla přiznaných vykonatelnými rozhodnutími orgánů veřejné správy (mj. platebními výměry) cestou soudního výkonu rozhodnutí je založena ustanovením § 274 písm. f) o. s. ř., totéž pro vymáhání cestou exekuce prováděné soudním exekutorem vyplývá z § 40 odst. 1 písm. e) e. ř. Tato ani žádná jiná ustanovení o. s. ř. či e. ř. však explicitně či implicitně nestanoví, že by skutečnost, že správce daně či celní orgán využije při vymáhání daňového nedoplatku či nedoplatku cla soudního výkonu rozhodnutí či exekuce prováděné soudním exekutorem, vedla k jakési „transsubstanciaci“ tohoto nedoplatku v jeho hmotněprávní podstatě tak, že po dobu trvání řízení o výkon rozhodnutí či exekučního řízení by pro něj platilo ustanovení § 112 o. z. o stavění promlčecí lhůty, když jinak s tímto ustanovením příslušné zvláštní úpravy promlčení uvedených nedoplatků (§ 282 celního zákona, § 70 d. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007) vůbec nepočítají. Nedoplatek cla zůstává i ve fázi jeho vymáhání – a to jakýmkoli způsobem, tj. ať již cestou daňové exekuce (samostatná celní exekuce byla zrušena zrušením § 306 celního zákona s účinností od 1. 7. 1997), soudním výkonem rozhodnutí nebo exekucí prováděnou soudním exekutorem – veřejnoprávní pohledávkou, podmínky jejíhož promlčení jsou relativně autonomně upraveny v § 282 celního zákona. Ze zvláštností procesních úprav soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce prováděné soudním exekutorem tedy neplyne, že by se při použití těchto procesních institutů mělo na nedoplatek cla užít ustanovení § 112 o. z.

[27] Závěr o použitelnosti § 112 o. z. v těchto případech ostatně neplyne ani z odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 20 Cdo 3511/2006, jehož se dovolává pátý senát. Konstatování uvedené v tomto usnesení, a sice že *„[j]e tomu tak proto, že celní úřad jako účastník řízení (§ 19, část věty za středníkem, o. s. ř.) uplatňuje právo, které bylo pravomocně přiznáno (správním rozhodnutím); v takovém případě není důvodu, aby se neuplatnilo ustanovení § 112 obč. zák.“*, neříká, proč (z jakého důvodu) má být § 112 o. z. aplikován, pouze požaduje, aby tak bylo činěno. Samotný fakt účastenství celního orgánu v řízení o výkon rozhodnutí (resp. v exekučním řízení prováděném soudním exekutorem) nemění nic na hmotněprávní podstatě nedoplatku cla, a tedy ani na tom, jaké rozhodné právo se má užít – v rozhodnutí se ostatně ani neuvádí argumenty, proč by ke změně rozhodného hmotného práva upravujícího promlčení mělo právě kvůli účastenství celního orgánu v řízení podle o. s. ř. či e. ř. dojít.

[28] Rozšířený senát tedy uzavírá, že soudní výkon rozhodnutí k vymožení nedoplatku cla, jehož promlčení se řídí ustanovením § 282 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002 nezpůsobuje stavění promlčecí lhůty podle § 112 o. z. po dobu trvání řízení o výkon rozhodnutí.

[29] Rozšířený senát poznamenává, že si je vědom, že právní otázku účinků řízení o soudní výkon rozhodnutí na běh lhůty pro promlčení nedoplatku cla posoudil jinak, než jak ji v obdobné věci posoudil Nejvyšší soud ve shora již vícekrát zmíněném usnesení ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 20 Cdo 3511/2006. V daném případě však má rozšířený senát za to, že prejudikatura Nejvyššího soudu neobsahuje natolik přesvědčivé argumenty pro jí zvolenou interpretační alternativu, aby ji mohl Nejvyšší správní soud přijmout. Proto se

poté, co pečlivě reflektoval právní názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího soudu, rozhodl, a to s plným vědomím možných neblahých důsledků pro právní jistotu a předvídatelnost aplikace práva, právní názor vyslovený v tomto usnesení nenásledovat.

[30] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že mezi oběma soudy neexistuje mechanismus sjednocení judikatury v takovýchto případech, neboť zde nejde o kompetenční spor ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, řešitelný rozhodnutím tzv. zvláštního senátu, nýbrž o výklad shodné právní otázky, jež může být rozhodná pro totéž právo v různých procesních konstelacích mezi týmiž účastníky (v řízení před Nejvyšším správním soudem, přezkoumávají-li se například exekuční vrchnostenské kroky celního orgánu jako správního úřadu v rámci daňové exekuce, a také v řízení před Nejvyšším soudem, jde-li o řízení, v němž celní orgán vystupuje jako oprávněný při soudním výkonu rozhodnutí či exekuci prováděné soudním exekutorem). Rozšířený senát zastává názor, že vždy, když může dojít k interpretačnímu střetu mezi dvěma vrcholnými soudními orgány, který nelze jednoduše řešit pomocí existujících mechanismů sjednocování judikatury, je v zájmu zachování jednoty a předvídatelnosti soudního rozhodování, právní jistoty a autority soudní moci na místě maximální zdrženlivost těchto orgánů a snaha vyhnout se neshodám. V dané věci však rozšířený senát nenalezl jiné řešení než se od názoru Nejvyššího soudu odchýlit.

III. 3. Účinky soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce prováděné soudním exekutorem na přerušení běhu promlčecí doby podle § 282 celního zákona

[31] S ohledem na výsledek vyřešení výše uvedené dílčí právní otázky je dále třeba, aby se rozšířený senát zabýval také otázkou, jaké účinky má návrh celního orgánu na zahájení řízení o soudní výkon rozhodnutí a případné úkony exekučního soudu činěné vůči povinnému (žalobci). Pátý senát měl za to, že tyto úkony nemají žádnou relevanci pro případné prodloužení promlčecí lhůty, neboť vycházel z rozšířeným senátem odmítnutého závěru vysloveného Nejvyšším soudem, že dojde ke stavění promlčecí doby podle § 112 o. z., takže ustanovení o přerušení běhu promlčecí lhůty obsažené v § 282 odst. 2 celního zákona (resp. § 70 odst. 2 d. ř.) se vůbec neužijí. I pro případ, že by se měl aplikovat samotný § 282 odst. 2 celního zákona, má ovšem pátý senát, jak vyplývá z usnesení, kterým věc předložil rozšířenému senátu, za to, že nelze akceptovat názor vyslovený prvním senátem, že úkon exekučního soudu je přičitatelný celnímu orgánu. Každý úkon soudu (byl-li by o něm dlužník zpraven) by totiž byl podle pátého senátu způsobilý znovu obnovit běh promlčecí lhůty. To je podle pátého senátu nepřijatelné.

[32] Rozšířený senát má za to, že ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona v jeho znění dopadajícím na projednávanou věc je třeba vykládat zejména s ohledem na jeho text a význam, který má být výrazům v něm užitým přikládán, s přihlédnutím k legislativnímu vývoji, jímž uvedené ustanovení prošlo, a s ohledem na povahu nedoplatku na cle jako veřejnoprávní pohledávky státu vůči jednotlivci a na povahu výběru a vymáhání nedoplatku jako vrchnostenského postupu státu vůči jednotlivci.

[33] Z hlediska jazykového dovoluje pojem „úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku,“ který má být „proveden“ a o kterém má být dlužník „zpraven,“ nepochybně i

výklad, který zaujal první senát. Textace naznačuje, že skutečností, která vede k přerušení promlčecí lhůty, má být úkon orgánu veřejné moci, který se dostane do sféry dlužníka (dlužník je o něm zpraven) a který má stanovenou povahu (směřuje k vybrání nebo vymožení nedoplatku – právě z této jeho povahy plyne, že by se mělo jednat o úkon orgánu veřejné moci, tj. toho, kdo má pravomoc vybrat či vymoci nedoplatek). Takovým úkonem orgánu veřejné moci by mohl být i úkon soudu v rámci soudního výkonu rozhodnutí nebo soudního exekutora či soudu v rámci exekuce prováděné soudním exekutorem, neboť svojí povahou nepochybně může směřovat k vymožení nedoplatku a dlužník o něm může být zpraven (úkon v rámci soudního výkonu rozhodnutí či exekuce spočívá většinou ve vydání a doručení určitého rozhodnutí či v nějakém faktickém jednání, např. v exekučním zabavení movité věci). Text ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona nicméně sám o tom, že by úkonem přerušujícím běh promlčecí lhůty mohl či měl být i úkon soudu či soudního exekutora, výslovně nehovoří; závěr, že tomu tak může být, se opírá výlučně o analýzu vlastností, které musí uvedený úkon mít, aby měl zákonem předvídané účinky. Výkladovou alternativu zastávanou prvním senátem tedy jazykový výklad uvedeného ustanovení nepochybně připouští a tato je na základě uvedeného výkladu dobře hajitelná; textace samotná nicméně nevylučuje ani výkladovou alternativu zastávanou senátem pátým, najdou-li se s ohledem na jiné výkladové metody dostatečně silné důvody pro zúžení okruhu úkonů, na které by ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona dopadalo.

[34] Tyto důvody lze nalézt v legislativním vývoji ohledně výše uvedeného ustanovení. Podstatná je zde především novelizace provedená s účinností od 1. 7. 2002 zákonem č. 1/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně čl. I. bodem 270. tohoto zákona. Jím byla věta: „*Je-li proveden úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl dlužník o tomto úkonu zpraven; (...)*“, nahrazena větou: „*Bylo-li před uplynutím lhůty podle odstavce 1 celními orgány nebo dlužníkem zahájeno řízení nebo učiněn úkon, které směřují k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, běží lhůta podle odstavce 1 znovu od konce kalendářního roku, v němž bylo zahájeno řízení nebo učiněn úkon.*“ Historický zákonodárce přitom dle důvodové zprávy vycházel z toho, že změna uvedeného ustanovení je toliko formulační, nikoli věcná. Důvodová zpráva k příslušnému návrhu zákona k tomu totiž ve své zvláštní části v pasáži věnované novelizaci § 282 uvádí: „*Ustanovení § 282 se mění pouze formulačně, a to v souladu s navrhovanou změnou odpovídající právní úpravě v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.*“ (viz *Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Zvláštní část. K bodům 236 až 238 - § 282 návrhu*, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 3. volební období 1998-2002, tisk 887/0, <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=3&ct=887&ct1=0>, stav ke dni 29. 11. 2010). Měl-li historický zákonodárce u novelizace § 282 (tedy i u novelizace, která se týkala ustanovení jeho odst. 2) obecně za to, že jde pouze o formulační změnu, jistě se nemohl domnívat, že přidáním slov „celními orgány nebo dlužníkem“ provádí významový posun v obsahu § 282 odst. 2 celního zákona v tom smyslu, že oproti znění účinnému do 30. 6. 2002 zužuje okruh orgánů, jejichž úkony směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku mají za následek za splnění dalších podmínek přerušení běhu promlčecí lhůty. Nová dikce § 282 odst. 2 celního zákona po změně provedené zákonem č. 1/2002 Sb. nezavdává jakýchkoli pochyb, že úkonem přerušujícím běh promlčecí lhůty

může být (vedle úkonu samotného dlužníka) jen a pouze úkon celního orgánu samotného, a nikoli tedy soudu či soudního exekutora, neboť tyto další orgány v uvedeném ustanovení zmíněny nejsou (právě na rozdíl od celního orgánu). Jinak řečeno, měla-li být změna provedená v § 282 odst. 2 celního zákona zákonem č. 1/2002 Sb. toliko formulační, přičemž její nová dikce je již jednoznačná, i starou dikci je třeba vykládat v souladu s – nyní již jednoznačně formulovanou – dikcí novou, nebrání-li tomu jiné závažné důvody. Výklad přihlížející k legislativnímu vývoji tedy dává důvod ke zúžení okruhu úkonů, na které by ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona v rozhodném znění dopadalo, oproti tomu, jaký lze dovodit toliko z jeho samotné textace.

[35] Redukce okruhu úkonů, na které by ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona dopadalo, oproti tomu, jaký lze dovodit toliko z jeho samotné textace, již je nutno s ohledem na legislativní vývoj provést, je v daném případě navíc v souladu i s klíčovým pravidlem výkladu „jednostranných“ (daňových, celních aj.) právních norem, majícím ústavním povahu, a sice zásadou *in dubio pro libertate* resp. *in dubio mitius*, příkazující v konkurenci vícero srovnatelně přesvědčivých výkladových alternativ takových norem dát přednost té alternativě, která je pro jednotlivce nejvýhodnější (viz k tomu stálou judikaturu Ústavního i Nejvyššího správního soudu; mj. např. body 60, 61 a 64 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155, publ. pod č. 1778/2009 Sb. NSS; z poslední doby viz např. bod 26 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 7 Afs 51/2007 - 121, www.nssoud.cz). V daném případě, jak již bylo výše uvedeno, má promlčecí lhůta podle § 282 celního zákona výlučně ochrannou funkci ve vztahu k jednotlivci, jenž je nedoplatek povinen uhradit. Znamená to tedy, že existují-li srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy týkající se přerušení, stavění či jiného prodlužování této lhůty, je třeba mezi nimi volit takovou, která ve výsledku vede k co nejkratší skutečné délce takové lhůty. Touto výkladovou alternativou je v daném případě taková, která co nejvíce redukuje okruh úkonů, které vedou k přerušení běhu promlčecí lhůty a k opětovnému započetí běhu nové lhůty.

[36] Výše uvedené závěry nejsou v rozporu ani se smyslem a účelem vybírání a vymáhání nedoplatku cla. Povinnost jednotlivce zaplatit clo (a v rámci toho i jeho povinnost strpět vybrání či vymožení cla) má, stejně jako jakákoli jiná povinnost daňové povahy, rozměr časový; po uplynutí zákonem stanovené doby je dána – namítne-li jednotlivec promlčení – přednost jeho právní jistotě a nedotknutelnosti jeho právní pozice před zájmem na výběru či vymožení nedoplatku. Zákonem stanovená šestiletá promlčecí lhůta poskytuje dostatek času, aby celní orgán buď ve vlastní režii nedoplatek vymohl daňovou (do 30. 6. 1997 celní) exekucí (v tomto případě navíc jeho úkony směřující k vybrání a vymožení nedoplatku promlčecí lhůtu přerušují, a to i vícenásobně opakovaně), anebo aby na základě jím podaného návrhu pro něj nedoplatek vymohl soud či soudní exekutor. Je věcí státu, aby zajistil, že soudní výkon rozhodnutí či exekuce prováděná soudním exekutorem potrvá přiměřenou dobu, případně aby navíc zákonem – podobně jako v jiných zákonech pro jiné skupiny případů – výslovně stanovil, že po dobu soudního vymáhání se promlčecí lhůta staví (to zákonodárce pro daňové nedoplatky nakonec provedl, jak již výše zmíněno, avšak až s účinností od 1. 1. 2008, novelizací § 70 odst. 3 d. ř.). Pokud tak v zákonné úpravě rozhodné pro projednávaný případ neučinil, nelze to klást k tíži jednotlivce a extenzívním výkladem pohybujícím se téměř na hranici

analogie konstruovat, že úkony soudu či soudního exekutora v rámci řízení o soudní výkon rozhodnutí či řízení exekučního lze celnímu orgánu „přičítat“, a že proto přerušují běh promlčecí lhůty.

[37] Ustanovení § 282 odst. 2 celního zákona ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002 je proto nutno vykládat tak, že úkonem přerušujícím běh lhůty, v níž se promlčí právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla není úkon soudu či soudního exekutora v řízení o výkon rozhodnutí nebo v řízení exekučním.

[38] Znamená to tedy, že úkony soudu či soudního exekutora v takových řízeních nelze pro účely přerušení běhu uvedené promlčecí lhůty „přičítat“ celnímu orgánu a že přerušující účinky mají pouze takové úkony celního orgánu, které tento orgán sám učinil v rámci řízení o výkon rozhodnutí či exekučního řízení (např. návrh na nařízení výkonu rozhodnutí či návrh na nařízení exekuce). Účinky takového úkonu nastávají v okamžiku, kdy je o něm dlužník „zpraven“, tj. tehdy, když se uvedený úkon dostane do jeho sféry např. v souvislosti s prováděním výkonu rozhodnutí či exekuce.

IV. Závěr

[39] Rozšířený senát v dané věci posoudil předloženou spornou právní otázku. V souladu s ustanovením § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením jen o této otázce a věc vrací pátému senátu, který o ní rozhodne v souladu s vysloveným právním názorem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu